

prima instanță: Judecătoria Râșcani
Judecător: Oleg Melniciuc
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău
Judecători: Nelea Budăi
Ion Muruianu
Valeri Efros

ÎNCHEIERE

05 octombrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele ședinței, judecătorul: Ala Cobăneanu
Judecătorii: Ion Druță, Nicolae Craiu

examinând chestiunea admisibilității recursului declarat de Reznic Victor,
împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 02 iunie 2016, prin care a fost respins apelul declarat de Reznic Victor cu menținerea hotărârii Judecătoria Râșcani, mun. Chișinău din 29 martie 2016,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Reznic Victor împotriva Comisiei Naționale de Integritate, cu privire la anularea actului de constatare nr. 04/292 din 10 septembrie 2015,

c o n s t a t ă :

La data de 12 noiembrie 2015, Reznic Victor a depus cerere de chemare în judecată împotriva Comisiei Naționale de Integritate, cu privire la anularea actului de constatare nr. 04/292 din 10 septembrie 2015.

În motivarea acțiunii a indicat că, este angajat în calitate de șef al Inspectoratului Fiscal de Stat Ungheni și exercită mandatul de consilier al Consiliului raional Ungheni.

La data de 10 septembrie 2015, Comisia Națională de Integritate a emis actul de constatare nr. 04/292, prin care s-a constatat încălcarea regimului juridic al incompatibilităților funcției deținute de Reznic Victor și după rămânerea definitivă a actului de a sesiza Inspectoratul Fiscal de Stat, în vederea destituirii din funcție a acestuia.

În motivarea actului de constatare, Centrul Național de Integritate a indicat că s-a constatat încălcarea regimului juridic al incompatibilităților funcțiilor publice deținute simultan de către Reznic Victor, în calitate de șef la Inspectoratul Fiscal de Stat

Ungheni și funcția de consilier local în cadrul Consiliului raional Ungheni, care constituie în același timp și activitate remunerată în cadrul autorităților publice.

Reclamantul a invocat dezacordul său cu actul de constatare enunțat deoarece în acesta s-a menționat că Reznice Victor este subiect al declarării intereselor personale, conform art. 3 alin. (1) lit. f) din Legea cu privire la conflictul de interese, eventuala exercitare de către persoana vizată a altei activități remunerate în cadrul unei autorități publice în paralel cu funcția publică pe care o deține, ar constitui o derogare de la prevederile art. 25 din Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public.

Consideră reclamantul că, exercitarea concomitentă a funcțiilor de consilier în Consiliul raional Ungheni și de conducere în cadrul Inspectoratului Fiscal de Stat Ungheni, nu cade sub incidența situațiilor de incompatibilitate stabilite de lege.

Indică că, prin răspunsul Comisiei Electorale Centrale din 30 octombrie 2015, a fost informat precum că exercitarea concomitentă a funcțiilor de consilier în Consiliul raional Ungheni și de conducere în cadrul Inspectoratului Fiscal de Stat Ungheni nu cade sub incidența situațiilor de incompatibilitate stabilite de lege.

Solicită reclamantul admiterea acțiunii și anularea actului de constatare a Comisiei Naționale de Integritate nr. 04/292 din 10 septembrie 2015.

Prin hotărârea Judecătoriai Râșcani, mun. Chișinău din 29 martie 2016 acțiunea a fost respinsă ca tardivă.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 02 iunie 2016, s-a respins apelul declarat de Reznice Victor cu menținerea hotărârii Judecătoriai Râșcani, mun. Chișinău din 29 martie 2016.

În motivarea soluției sale instanța de apel a indicat că, prima instanță corect a concluzionat despre necesitatea respingerii acțiunii ca fiind depusă tardiv.

Astfel a reiterat că, prin actul de constatare a Comisiei Naționale de Integritate din 10 septembrie 2015 s-a constatat încălcarea regimului juridic al incompatibilităților funcției deținute de către Reznice Victor în calitate de șef al Inspectoratului Fiscal de Stat Ungheni, cu informarea acestuia despre posibilitatea contestării actului în instanța de contencios administrativ competentă. Actul de constatare a fost recepționat de ultimul la data de 15 septembrie 2015, fapt confirmat prin avizul de recepție anexat la materialele cauzei (f.d.31).

În temeiul art. 16 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ, acțiunea poate fi înaintată nemijlocit instanței de contencios administrativ în cazurile expres prevăzute de lege.

Conform art. 54 al regulamentului Comisiei Naționale de Integritate aprobat prin Legea Comisiei Naționale de Integritate, în termen de 15 zile lucrătoare de la data când i s-a adus la cunoștință actul de constatare a conflictului de interese sau a incompatibilității, persoana supusă controlului îl poate contesta în instanța de contencios administrativ competentă.

Instanța de apel a indicat că, Reznice Victor s-a adresat cu cerere de chemare în judecată privind anularea actului de constatare a Comisiei Naționale de Integritate nr.

04/292 din 10 septembrie 2015, doar la data de 12 noiembrie 2015. Însă, cererea de chemare în judecată urma a fi depusă cel târziu la data de 07 octombrie 2015, adică a omis termenul de 15 zile, calculat de la data recepționării actului contestat – 15 septembrie 2015. Totodată, Reznic Victor, nu a solicitat repunerea în termenul de adresare în judecată.

Invocând ilegalitatea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe, la data de 17 august 2016 Reznic Victor a contestat-o cu recurs, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 02 iunie 2016 și a hotărârii Judecătoriai Râșcani, mun. Chișinău din 29 martie 2016, cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

În motivarea cererii de recurs a indicat că, concluzia instanței de apel este una neîntemeiată și a aplicat greșit normele de drept material și procedural, astfel i-a fost îngăduit accesul liber la justiție. Totodată, în recurs a redat conținutul art. 6 § 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, art. 20 alin. (1) și (2), art. 53 alin. (1) din Constituția Republicii Moldova, art. art. 1, 2 și 4 din Legea contenciosului administrative și ptc.49-50 din Regulamentul Comisiei Naționale de Integritate.

Examinând admisibilitatea recursului declarat de Reznic Victor Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează următoarele.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. În cazul neprezentării referinței în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

La data de 25 august 2016, Curtea Supremă de Justiție a expedit în adresa intimatului Comisia Națională de Integritate copia cererii de recurs declarată de Reznic Victor, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței.

Până la examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului declarat de Reznic Victor, intimatul Comisia Națională de Integritate nu a depus referință la cererea de recurs, prin care să-și exprime opinia referitor la recursul declarat.

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, examinând temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, consideră că acesta este inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 431 alin. (2) Cod de procedură civilă, asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

După cum reiese din materialele cauzei, decizia Curții de Apel Chișinău din 02 iunie 2016 a fost expedită în adresa participanților la proces la data de 23 iunie 2016 (f.d.103). Cererea de recurs a fost depusă prin intermediul oficiului poștal la data de 17

august 2016 (f.d.104). Astfel, instanța de recurs constată că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul în termenul legal.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin.(4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că cererea de recurs declarată de către Reznic Victor nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă, or recurentul în cererea de recurs a redat doar conținutul mai multor articole din legislația națională și nu a invocat nici un temei care ar indica la ilegalitatea deciziei instanței de apel.

Prin urmare, reieșind din prevederile art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin. (2), (3) și (4).

Analizând argumentele recursului prin prisma existenței temeiurilor de declarare a recursului, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată că acestea nu se încadrează în limitele stabilite de normele de drept citate, instanțele de judecată aplicând corect normele de drept material și de drept procedural.

Dezacordul recurentului prin atacarea cu recurs a deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe, relatarea situației, în viziunea acestuia, fără a indica un temei prevăzut de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, sînt inadmisibile și nu constituie temei de casare a deciziei, deoarece recursul exercitat are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei dar nu și temeinicia în fapt.

Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și jurisprudența CEDO, conform căreia recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, însă la caz motivele recursului sînt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanțele de judecată ierarhic inferioare s-au pronunțat în modul corespunzător.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători

decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului. Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă. Din recursul declarat nu rezultă încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

Cu referire la argumentul recurentului privind aplicarea eronată de către instanțele judecătorești inferioare a normelor de drept material, Colegiul menționează că în cererea de recurs nu se indică prin ce s-a manifestat aplicarea eronată a normelor de drept material și din care circumstanțe aceasta rezultă.

Prin urmare, cererea de recurs poartă un caracter declarativ, nefiind posibilă determinarea aspectului de ilegalitate al deciziei instanței de apel ce urmează a fi supusă controlului judiciar.

În circumstanțele sus relatate și reieșind din faptul că, argumentele recursului sânt similare argumentelor invocate în cererea de chemare în judecată și în cererea de apel, constituind deja obiect al dezbatărilor judiciare fiind apreciate sub aspectul dublului grad de jurisdicție, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată că recursul declarat de Reznic Victor nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă, și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 alin. (1) și (1¹) din Codul de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d e c i d e:

Recursul declarat de Reznic Victor se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Ion Druță

Nicolae Craiu